

det Dyrtidstillæg, vi har, fordi man derved egentlig gaar væk fra hele Begrundelsen for Konjunkturtillæget og ogsaa gaar væk fra den Begrundelse, hvormed det eventuelt kunde helt bortfalde eller nedsættes mere. Men da nu Konjunkturtillæget efter Forslaget fremdeles skal være et med Dyrtidstillæget ligeløbende Tillæg, mener jeg i alt Fald, at der fra ingen Side kan gøres Indvending imod, at det ogsaa bliver stillet i Forhold til Forsørger- eller Ikke-Forsørger-Princippet. Det Princip er jo anerkendt baade af Lovgivningsmagten og af Tjenestemændene overfor det nuværende Dyrtidstillæg; fordi det jo er betydelig større for Forsørgere end for ugifte, og naar nu Konjunkturtillæget skal være et Tillæg af en noget lignende Art og følge de samme Bevægelser op og ned som Dyrtidstillæget, saa mener jeg, det er fuldt forsvarligt, at der ogsaa der tages Hensyn til, om vedkommende Tjenestemand er Forsørger eller ikke. For øvrigt er det jo, som jeg sagde før, et Princip, der er anerkendt af baade Lovgivningsmagten og Tjenestemændene, at der ved Dyrtidstillæget bør være Forskel paa Forsørgere og Ikke-Forsørgere, og jeg skal i Parentes gøre opmærksom paa, at ved Lønningslovens Vedtagelse i 1919, ved det Forlig, der blev sluttet af daværende Finansminister Brandes og Tjenestemændene, blev dette Princip uddybet for det øjeblikkelige Dyrtidstillægs Vedkommende, ja, endnu mere end efter Lønningskommissionens Forslag, idet man ved dette Forlig, som senere blev anerkendt i Rigsdagen, ikke gik til en Forhøjelse af Dyrtidstillæget for ugifte, men derimod til en klækkelig Forhøjelse af Dyrtidstillæget for de gifte.

Der var fra Lønningskommissionens Side foreslaaet et Dyrtidstillæg for de gifte paa 540 Kr. og for de ugifte paa 360 Kr., men det blev, som sagt, forhøjet ved Forliget med Tjenestemændene til for gifte 702 Kr., medens de ugifte blev staaende paa samme Standpunkt, 360 Kr. Altsaa, for det første Halvaar efter Lønningslovens Vedtagelse fik de ugifte kun godt Halvdelen i Dyrtidstillæg i Forhold til de gifte. Og saa blev der taget den Bestemmelse, at fremtidig, naar der skulde reguleres paa Dyrtidstillæget, skulde Forholdet fastsættes til det samme, som det var efter Lønningskommissionens Forslag, $\frac{2}{3}$ for de ugifte. Der vilde derved kunne være fremkommet ganske aparte og aldeles uforsvarlige Forhold, thi hvis man tænkte sig, at Dyrtidstillæget var gaaet ned med 2 Portioner for de gifte, altsaa med 108 Kr., vilde samtidig Dyrtidstillæget for de ugifte være forhøjet

med 32 Kr., altsaa det modsatte. Med andre Ord, hvis man gik ned med over 100 Kr. for Forsørgerne, vilde de ugifte være gaaet op med 32 Kr. Dette beviser, hvilke Vanskeligheder der er ved at røre ved et vel gennemtænkt Princip, som det var fra Lønningskommissionens Side med Hensyn til Forholdet mellem Forsørgere og Ikke-Forsørgere. Naar man giver sig til at kludre, havde jeg nær sagt, med et vel gennemtænkt Princip, vil det altid vise sig, at det kan føre til ganske urimelige Forhold, og det vilde det ogsaa have kunnet her. Nu gik det jo saaledes, at Dyrtidstillæget røg en Del op lige straks, og derfor fik det ikke dette forskrækkelige Udslag, at der kunde blive Tillæg for de ugifte og Fradrag for de gifte. Men dér har vi altsaa ogsaa knæsat det Princip, at det er rigtigt at gøre Forskel paa Forsørgere og Ikke-Forsørgere, og jeg kan derfor ogsaa give dette Princip i det foreliggende Lovforslag min Tilslutning og anbefaling.

Tillige vil jeg gøre opmærksom paa, at naar vi nu gaar til at lovgive paa dette Omraade og forhaabentlig kommer til et godt Resultat, og vi altsaa gaar til at nedsætte Indtægterne for Statens Tjenestemænd og for alle, som er interesserede i Konjunkturtillæget, ogsaa Pensionisterne, maa vi selvfølgelig ogsaa tage alle de andre med, som har Indtægt i Form af Løn eller Honorar fra Staten, ogsaa dem, som har deres Honorarer bestemt paa Finansloven. De faar jo ogsaa et bestemt aarligt Dyrtidstillæg, og den højtærede Finansminister har allerede tidligere omtalt, at det var hans Tanke at foreslaa, at der ogsaa skulde ske en Reduktion af Procenttillæget til Honorarer paa Finansloven. Det er, saa vidt jeg husker, omkring en 6 Mill. Kr., der aarlig betales i Honorarer til Ikke-Tjenestemænd, for Resten ogsaa Tjenestemænd, paa Finansloven. Men vi har tillige et andet Dyrtidstillæg efter Lønningslovens § 93 til alle andre Honorarer, som ikke findes paa Finansloven, og derind under falder ogsaa Rigsdagens Medlemmer, Statsrevisionen og adskillige andre, der har Honorarer paa Lønningsloven eller paa særlige Love. Det vil være en nødvendig Konsekvens, synes jeg, at ogsaa de maa tages med i Betragtning. Naar der skal ske Nedsættelse paa alle andre Indtægter af Statskassen, kan efter min Formening Rigsdagen ikke være bekendt at sige: Vi holder paa vort eget Dyrtidstillæg, vore egne Lønningsindtægter, naar der skal skæres ned paa de øvrige Statsborgere, som har deres Indtægt igennem Sta-